

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 637/2020
15.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Лазара Савковића и Милоша Михаиловића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду К.215/2019 од 23.12.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 106/20 од 13.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.07.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Лазара Савковића и Милоша Михаиловића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду К.215/2019 од 23.12.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 106/20 од 13.02.2020. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду К.215/2019 од 23.12.2019. године према окривљеном АА је због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ изречена васпитна мера појачан надзор од стране органа старатељства која може трајати најмање 6 (шест) месеци, а највише 2 (две) године, с тим што ће суд накнадно одлучити о њеном престанку, а истовремено је окривљеном изречена и посебна обавеза да не може да напусти место пребивалишта - ..., улица ... број .., без сагласности суда и посебног одобрења органа старатељства и одређено је да ова обавеза може трајати до једне године, с тим што суд може док извршење исте траје изменити или обуставити њено извршење.

Истим решењем окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и то 405,88 грама делова биљке канабис која садржи ТХЦ чији је масени удео већи од 0,3%. Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 20.000,00 динара у року од 6 месеци рачунајући од дана правноснажности решења, а обавезан је и да плати суду трошкове кривичног поступка, с тим што ће се о висини истих одлучити посебним решењем.

Решењем Апелационог суда у Београду Кж1 106/20 од 13.02.2020. године одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљеног АА, адвоката Лазара Савковића и Милоша Михаиловића и потврђено је решење Вишег суда у Београду К.215/2019 од 23.12.2019. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА, адвокати Лазар Савковић и Милош Михаиловић, због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП у вези чланова 261. и 262. ЗКП и члана 79. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине решење Апелационог суда у Београду Кж1 106/20 од 13.02.2020. године и предмет врати том суду на поновни поступак и одлучивање или да преиначи решења Вишег суда у Београду К.215/2019 од 23.12.2019. године и Апелационог суда у Београду Кж1 106/20 од 13.02.2020. године у делу одлуке о трошковима кривичног поступка тако што ће одредити да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП у вези чланова 261. и 262. ЗКП и члана 79. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, браниоци окривљеног АА у поднетом захтеву истичу да су нижестепени судови, занемаривши одредбу члана 4. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица приликом одлучивања о трошковима кривичног поступка, а којом одредбом је јасно искључена примена Законика о кривичном поступку, погрешно применили одредбе чланова 261. и 262. ЗКП на штету окривљеног, уместо да према окривљеном АА у конкретном случају као *lex specialis* примене одредбу члана 79. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица и да донесу одлуку да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, а чиме су нижестепени судови по ставу бранилаца повредили и одредбу члана 264. став 1. ЗКП. Ово са разлога јер окривљени у овој кривичноправној ствари није оглашен кривим и није му изречена казна или друга санкција предвиђена Кривичним закоником, већ му је као млађем пунолетном лицу на основу члана 41. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица изречена васпитна мера појачан надзор од стране органа старатељства.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Исти наводи истакнути у жалби бранилаца окривљеног АА, адвоката Лазара Савковића и Милоша Михаиловића били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби изјављеној против првостепеног решења Вишег суда у Београду К.215/2019 од 23.12.2019. године. Апелациони суд у Београду као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на странама 2 и 3 другостепеног решења Кж1 106/20 од 13.02.2020. године изнео разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи бранилаца окривљеног у којима истичу да је другостепени суд у својој одлуци погрешно применио одредбу члана 46. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, погрешно налазећи да се одредба члана 79. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица не примењује према млађем пунолетном лицу. По ставу бранилаца одредба члана 46. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица се односи само на фазу припремног поступка до почетка главног претреса, а не након тога и њен смисао је да прошири круг права млађег пунолетног лица као окривљеног на тај начин што предвиђа да се и у поступку према млађем пунолетном лицу имају применити *suī generis* таксативно набројане одредбе Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица које се односе на посебна правила поступка својствена искључиво поступку према малолетном учиниоцу кривичног дела, а не да се овом одредбом према млађем пунолетном лицу ограничи примена осталих одредаба Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, а како то другостепени суд погрешно рестриктивно тумачи.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног су неосновани. Ово са разлога јер како према окривљеном АА у конкретном случају није вођен кривични поступак према малолетнику, него редован кривични поступак према одредбама Законика о кривичном поступку, а по оптужници Вишег јавног тужиоца у Београду Кт.бр.209/19 од 15.04.2019.године, а суд је овом окривљеном само изрекао васпитну меру појачан надзор од стране органа старатељства сходно одредби члана 41. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, имајући у виду да се ради о млађем пунолетном лицу које је у време извршења кривичног дела навршило 18 година, а у време суђења није навршило 21 годину, то је дакле суд, правилним тумачењем одредбе члана 46. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, правилно нашао да се у конкретном случају према окривљеном АА као млађем пунолетном лицу не може применити одредба члана 79. став 1. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица и одредити да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава, па су стога, и по оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови приликом доношења одлуке о

трошковима кривичног поступка правилно применили одредбе чланова 261. и 262. ЗКП и обавезали окривљеног да плати суду трошкове кривичног поступка и паушал.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА, адвоката Лазара Савковића и Милоша Михаиловића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев бранилаца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић